

на долу, къдѣ бѣглишкы-тѣ хамбары, какво свѣти? Той е огънь, тейко, огънь! Ето, чюважъ ли гласове, писъкъ и плачове! Тейко, не стой скоро сабуди майкж и Станкж.

Пламакъ-тъ повече и повече ся издигаше; село-то свѣтна. Всичкы ся разбудихж.

—Защо свѣти? попыта баба Рада, уплашена.

—Огънь, мамо, огънь! извика Стоенчо; гледайте и отъ другж странж избухна пламъкъ.

Излезе вѣтъръ, той начна да усилва и распрѣсва пламъка повсждѣ. Село-то ся подигна отъ писъцы. Дядо Иванъ, стрѣснатъ изкочи отъ къщѣ.

—О, Боже! какъ тѣй скоро, извика той, като ся озърташе, къмъ сичкы страны.

—Дѣца! сърчено той продума, сеги не е время вече за плачь. Къща-та ни е на края, ные лесно можемъ ся укры и да ся отървемъ.

Подъ селскж-тж таж къщциж ся простираше едно тѣсно подземье (хумба) приготвено нарочно за такъвъ случай. Дядо Иванъ поведе домашны-тѣ си прѣзь тѣсны-тѣ врата на подземье-то, кое-то бѣше близо до земника. Баба Рада прибра всички-тѣ скжпичкы нѣща изъ къщи и отиде подиръ рожбы-тѣ си. Тукъ ти по-таяхж въ дѣно-то на подземнж-тж дупкж, а дядо Иванъ ся спря задъ развалены-тѣ бѣчвы у зимника и глѣдаше прѣзь прозорца на двора.

Станка и Стоенчо лѣжахж на майчины-тѣ си колѣнѣ у несвѣсть. Сирота майка сама неу-